

— Чакай да видя какво още сж приготвили за Велкденъ. — И започна да наднича тукъ-тамъ.

— Ха, какво е това? Бѣло нѣщо! Бѣлъ кремъ, сметана!... Сладко! Ехъ че е много!.. Цѣла делва.

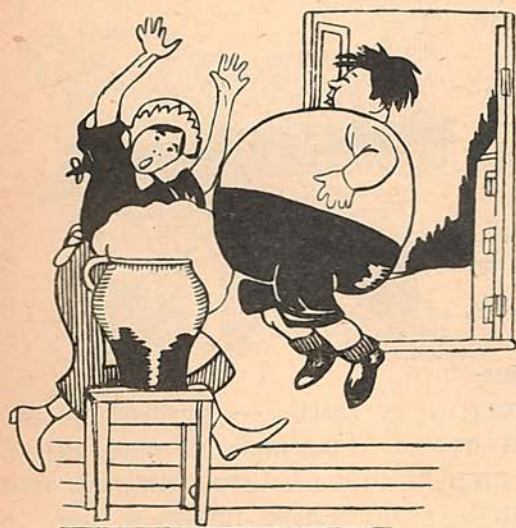
И Луданчо приближи, загреба пълна шепа и залапа...

— А, тѣсто, тѣсто за козунацитѣ било... Нищо, и то е сладко! — И започна да лапа, бързо, бързо.

Лапа Луданчо, а тѣстото расте, той лапа, то шуми и расте... Изведнажъ, усѣти той, че коремътъ му започна сжщо да расте.

— Охъ, охъ колко е сладко!... И какъ лесно се гълта! — дума Луданчо и гълта ли, гълта.

А коремътъ му расте, расте, надува се... Луданчо усѣща, че почва да става лекъ, да се повдига отъ пода и е готовъ да хвъркне!...

Вратата на кухнята се отвори. Тамъ заста на майка му съ пълна кошница яйца въ ржце. Тя като видѣ Ганчо, какъвъ бѣше надутъ като балонъ, изпусна кошницата съ яйцата, дигна ржце отъ очудване, изпищѣ и припадна.

А Луданчо се подигна лекъ като балонъ, подхвъркна изъ кухнята, полетѣ презъ отворения прозорецъ и хвъркна навънъ... Поне се се надъ двора, надъ градината, надъ кжщи и улици, надъ града. Изкочиха по улицитѣ деца, жени, мъже и гледатъ, чудятъ се и се маятъ. Балонъ, сжщински балонъ хвърчи, но съ глава, ржце и крака!... Хвърчи Луданчо. Изгуби се вече въ облацитѣ, хвърчи той заедно съ птицитѣ. А тѣ, не видѣли другъ пжтъ, такова чудо, бѣгатъ съ крѣськъ отъ него...

Излизатъ навредъ хора да гледатъ и се чудятъ, какъвъ е тоя балонъ!